מערך פעילות

האנשים הזמניים

מערך פעילות לסיכום השנה

משך: שעה וחצי
קהל יעד: ש״שנים
עזרים: פתקים, עטים, עותק מודפס של השיר "האנשים הזמניים" לכל משתתף (נספח)

המערך מנוסח בלשון זכר מטעמי נוחות בלבד, אך מיועד לכל המגדרים

רציונל

שנת השירות היא תקופה בעלת זמן מוגדר וקצר באופן יחסי, אך בזכות אופייה הייחודי של שנה זו הש״שנים יכולים להיות משמעותיים בה ולהשאיר את חותמם במסגרת ההתנדבות ובאנשים שהכירו במהלכה. לקראת סיומה של שנת השירות נבקש לבחון את מהות תפקידם של הש״שנים כדמויות שנמצאות זמן מוגבל במסגרת, מה הם משאירים אחריהם ומה לוקחים עמם להמשך הדרך.

מטרות

- ✓ בחינת מהות תפקידם של הש״שנים בשנה זו כדמויות הנמצאות במסגרת לזמן מוגבל.
- ✓ עיסוק בשאלה מה היו רוצים להשאיר אחריהם במסגרת (כקבוצה וכאינדיבידואלים).

מהלך

1 פתיחה

נשב במעגל. נסביר שבמפגש היום נעסוק בסיכום השנה.

2 שאלות לסיום

נחלק לכל משתתף פתק ריק ועט. נבקש מהמשתתפים לרשום על הפתקים שאלה שהם רוצים לשאול את חבריהם לקומונה בהקשר של סיכום השנה (דוגמאות: זיכרון ראשון מהקומונה, רגע מאושר וכו׳).

נשים את הפתקים בסלסלה ונבקש מכל משתתף לשלוף שאלה, לענות עליה ואז לנסות לנחש מי רשם אותה – מי שרשם את השאלה מוציא את הפתק הבא, וכך הלאה...

3 "האנשים הזמניים"

נחלק לכל משתתף עותק של השיר "האנשים הזמניים" / נועם חורב (נספח) ועט, ונקרא את השיר יחד. לאחר מכן נבקש מכל משתתף לסמן בעותק שלו את המשפט שנגע בו במיוחד ומתקשר לתפקידו כש"ש. נערוך סבב בו כל משתתף מקריא את המשפט שסימן ומספר מדוע בחר בו.

הערה למנחה: מומלץ לבקש מהמשתתפים לקרוא את השיר בקול רם לסירוגין.

לאחר מכן נשאל את השאלות הבאות

- מה חשבתם על השיר? האם אתם מתחברים למסר שלו?
- האם אתם יכולים לחשוב על "אנשים זמניים" שהכרתם במהלך חייכם? מה הם היו עבורכם?
- מה הייתם רוצים שהאנשים שפגשתם במהלך השנה (צוות, חניכים וכו') ייקחו איתם מהמפגש אתכם (כקומונה וכאינדיבידואלים)?

4 סיכום

נבקש מכל משתתף לחזור למשפט שסימן בשיר ולספר על חוויה משנת השירות / חוויה עם אחד מחברי הקומונה שקשורה אליו. לאחר מכן נאמר מילות סיכום ונסיים את המפגש.

מערכי פעילות נוספים ניתן למצוא במרכז ההדרכה של מחלקת שנת שירות

נספח 1

האנשים הזמניים

נועם חורב

קראו יחד את מילות השיר, ושימו לב לשורה או למילה שנוגעת בכם במיוחד.

כשהיינו ילדים לימדו אותנו לשאוף לנֶצַח.

מישהו ריסס על קירות לבנו התמימים את הגרפיטי:

"והם חיו באושר ועושר עד עצם היום הזה".

כשמתבגרים, מבינים לאט-לאט שהנצח הזה הוא טריקי.

כי ארמונות בחול לא נשארים לנצח.

ואוכל במקרר לא נשאר לנצח.

וגם אנשים, גם אנשים לא תמיד נשארים לנצח.

אנחנו גדלים עם התפיסה שככל שמישהו מלווה אותנו יותר זמן,

כך הוא יותר משמעותי וחשוב לנו.

אבל בחיים של כולנו מסתובבים אנשים זמניים.

אנשים שלא ילכו איתנו יד ביד עד הסוף.

שנכנסו לחיינו לזמן מוגבל במטרה מסוימת.

האנשים הזמניים מגיעים בדיוק ברגע שהיינו צריכים אותם.

אנשים שכנראה לא יהיו שם כשיעלו כתוביות הסיום.

הם באים להעביר אותנו שיעור.

ללמד אותנו משהו על עצמנו.

ללחוץ לנו על איזה כפתור.

לעזור לנו להתמודד.

לראות ברור יותר.

להוות מקפצה לשלב הבא.

לשנות לנו את הפרספקטיבה.

לנצח איזה פחד.

להרים אותנו מהקרשים.

לסגור מעגל.

ואז, ברגע מסוים - הם עוזבים.

זה לא עושה אותם פחות חשובים או פחות משמעותיים.

בדפי ההיסטוריה של סיפור חיינו -

האנשים הזמניים האלה יזכו לפרק שלם, עמוק ומהותי.

במבט לאחור אני מזהה אנשים שנכחו בחיי חודשיים-שלושה ועשו בי שינוי אמיתי, השפיעו עליי, עוררו בי השראה, לימדו אותי שיעור חשוב והפילו לי המון אסימונים, יותר מאחרים שליוו אותי שנים רבות.

בגלל השאיפה האוטופית לנצח, נדמה לנו שכשהאנשים האלה יוצאים מחיינו, זה אומר שהפסדנו אותם.

שנכשלנו.

שלא שמרנו עליהם מספיק.

קשה לנו להבין שהם עשו את שלהם, ועם כל הצער שבדבר, תפקידם פשוט הסתיים.

אז מדי פעם, על כביש השִגרה המהיר, עם כל הזמני והנצחי ומה שביניהם-

חשוב לעצור, להיזכר ולהודות לאנשים הזמניים האלה שאולי לא נוכחים ביומיום שלנו, אבל לרגע קטן, מתישהו

במרחבי הזמן והמרחק - הם היו בשבילנו הנצח.